

## תת"ע (עכו) 3461-05-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד איוב

תת"ע (עכו) 3461-05-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד איובשלום עכו

תת"ע (עכו) 3461-05-24

מדינת ישראל

נגד

מוחמד איוב

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[02.09.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 19.06.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 25.07.2024.

טענות הצדדים

המבקש ביקש כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתו וטען כי כלל לא קיבל זימון למועד הדיון הקבוע. עוד הוסיף כי

הוא מודה בנהיגה אולם כופר בביצוע העבירה. המבקש מנה כשליים ראיתיים וטען שיש בהם כדי להוכיח עיוות דין.

המשיבה כלל לא הגישה תגובה לבקשה.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין. לאחר שענייני בנימוקי הבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדיון, יחד עם זאת, עיון בפרוטוקול הדיון מיום 19.06.2024 מעלה כי הזמנה לדיון נמסרה לידי בא כוחו של המבקש אשר חתם על הזימון. לתיק בית המשפט הוגש יפוי כח וכן העתק של אישור המסירה; לפיכך, המדובר בהזמנה כדין ודין וטענת המבקש כי לא ידע אודות מועד הדיון להידחות. יצוין כי בבקשתו, כלל לא התייחס המבקש לקיומה של הזמנה אשר נמסרה לידי בא כוחו, הגם שהדברים עולים בפירוש מפרוטוקול הדיון מיום 19.06.2024.

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדין, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינו.

בעניין זה אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינו.

המבקש אמנם כפר בביצוע העבירה ומנה קשיים ראיתיים אולם ביום 17.08.2024 הוריתי למבקש להגיש לתיק בית המשפט העתק של הדו"ח המקורי כדי שאוכל לבחון את הקשיים הראיתיים אליהם הפנה המבקש והאם יש בכוחן כדי להוכיח עיוות דין; חרף חלוף הזמן להמצאת הדו"ח ועד לכתיבת שורות אלה, לא המציא המבקש העתק של הדו"ח. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ט אב תשפ"ד, 02 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.